24. 7. 2024

ID: 118342

Nájem nebytových prostor

Časově omezené uzavření provozoven podnikatelů poskytujících obchod a služby jako prostředek k zabránění nebo omezení dalšího šíření nemoci COVID-19 nebylo vadou předmětu nájmu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 26 Cdo 2021/2023-365 ze dne 10.4.2024)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobkyně EDEN Zlín, s. r. o., se sídlem v P., zastoupené Mgr. M.J., advokátkou se sídlem v P., proti žalované Q-trend CZ s. r. o., se sídlem ve Z., zastoupené JUDr. P.P., Ph.D., advokátem se sídlem ve Z., o neoprávněnosti výpovědi z nájmu, vedené u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 46 C 253/2021, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 22. 3. 2023, č. j. 59 Co 134/2022-312, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Krajský soud v Brně – pobočka ve Zlíně (odvolací soud) rozsudkem ze dne 22. 3. 2023, č. j. 59 Co 134/2022-312, potvrdil rozsudek Okresního soudu ve Zlíně (soud prvního stupně) ze dne 3. 5. 2022, č. j. 46 C 253/2021-276, kterým zamítl žalobu žalobkyně, jíž se domáhala „vyslovení neplatnosti“ výpovědi smlouvy uzavřené mezi účastnicemi dne 1. 8. 2018 o nájmu prostoru sloužícího k podnikání na adrese Masarykova 200, Luhačovice, která byla žalobkyni doručena dne 14. 4. 2021, a rozhodl o náhradě nákladů řízení, současně rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

2. V řízení před soudy obou stupňů bylo nesporné, že účastnice uzavřely dne 1. 8. 2018 smlouvu, jejímž předmětem byl prostor v Luhačovicích, Masarykova 200, a to za účelem podnikání, na dobu určitou od 1. 8. 2018 do 31. 12. 2023 s možností jejího prodloužení, sjednaly si nájemné ve výši 15.000 Kč měsíčně + daň z přidané hodnoty, zálohy na služby a mj. si ujednaly, že žalovaná (pronajímatelka) je oprávněna smlouvu vypovědět v případě, že žalobkyně (nájemkyně) bude v prodlení s úhradou splátky nájemného, úhrady za služby, anebo jiné platby po dobu delší než 90 dní a nápravu nezjedná ani po písemném upozornění a poskytnutí přiměřené lhůty k nápravě; výpovědní lhůtu si sjednaly v délce 1 měsíce (dále též jen „Nájemní smlouva“). Žalobkyně neuhradila nájemné za duben–červen 2020 a částečně prosinec 2020 v celkové výši 70.785 Kč, a to ani dodatečně po výzvě žalované ze dne 14. 1. 2021, která jí byla doručena dne 19. 2. 2021. Dopisem ze dne 8. 3. 2021, který byl žalobkyni doručen 14. 4. 2021, žalovaná nájem vypověděla, a to z důvodu prodlení žalobkyně s úhradou nájemného za měsíce duben až červen 2020 a prosinec 2020, které trvalo déle než 90 dnů, když dlužné nájemné neuhradila ani přes poskytnutí desetidenní lhůty k nápravě (dále též jen „Výpověď“). Žalobkyně se proti Výpovědi bránila včasnými námitkami (doručenými žalované dne 13. 5. 2021), žalovaná Výpověď zpět nevzala. Ještě před doručením Výpovědi uzavřela žalobkyně se svou právní zástupkyní smlouvu o advokátní úschově a složila do ní dlužnou částku nájemného, žalovaná stranou smlouvy nebyla, peněžní prostředky složené žalobkyní mohl schovatel podle smlouvy vyplatit pouze na základě prohlášení žalobkyně o vypořádání sporných práv a povinností mezi žalobkyní a žalovanou.

3. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že účastnice uzavřely platnou smlouvu o nájmu prostor sloužících k podnikání podle § 2201 a § 2302 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), Shodně se soudem prvního stupně také dospěl k závěru, že se smluvně odchýlily od dispozitivních ustanovení § 2309 a § 2310 odst. 2 o. z. Nepřisvědčil obraně žalobkyně, že dluh na nájemném neměla, neboť uplatnila vůči žalované právo

na slevu z nájemného ve výši 70.785 Kč a následně nárok na slevu z nájemného započetla proti pohledávce na nájemném. S odkazem na § 2318 o. z. zdůraznil, že předpokladem pro uplatnění práva na slevu z nájemného (prominutí nájemného) je existence vady věci (ať už faktické nebo právní), pro kterou nelze tuto věc užívat. I když se vadou rozumí také nesplnění povinnosti pronajímatele zakotvené v § 2205 o. z. zajistit nájemci nerušené užívání věci, o tuto situaci se v dané věci nejednalo. Žalovaná v užívání předmětu nájmu žalobkyni nijak nebránila, užívat předmět nájmu ke sjednanému účelu zabránila žalobkyni protiepidemická opatření státu tím, že došlo k vydání „zákazu maloobchodního prodeje a prodeje služeb v provozovnách“, nikoliv konání či nekonání žalované jako pronajímatele. Žalobkyně tedy mohla předmět nájmu užívat, v důsledku zákazu vydaného státem v něm však nesměla provozovat maloobchodní prodej (mít prodejnu otevřenou pro veřejnost). Uzavřel, že se tedy nejedná o vadu předmětu nájmu, a proto žalobkyně nemohla požadovat po žalované slevu na nájemném či prominutí nájemného. Odkázal také na závěry soudu prvního stupně ohledně nezpůsobilosti (nejisté) pohledávky žalobkyně na slevu z nájemného k započtení a (nesplatné) pohledávky, která měla vzniknout z titulu pokuty podle § 13 zákona č. 67/2013 Sb. ve výši 42.000 Kč (a která by ani s ohledem na svou výši nemohla mít za následek zánik celého dlužného nájemného). Výpověď tak považoval za oprávněnou, žalobkyně byla v prodlení s úhradou nájemného za 4 měsíce po dobu delší než 90 dní, ačkoliv jí žalovaná poskytla přiměřenou dodatečnou lhůtu k plnění. Měl za to, že Výpověď není ani absolutně neplatná či zdánlivá. Dodal, že zákon č. 210/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na nájemce prostor sloužících podnikání (dále též jen „zákon č. 210/2020 Sb.“), nezakotvil právo nájemce na prominutí nájemného, ani neodložil splatnost nájemného. Nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně, že výkon práva žalované (tj. dání výpovědi z nájmu) je zneužitím práva, které by nemělo požívat právní ochrany, nebo jednáním, které je v rozporu s dobrými mravy; přihlédl zejména k plnění povinností obou stran, (ne)poskytování součinnosti v případě žádosti žalobkyně o poskytnutí finanční podpory podnikatelům zasaženým epidemií SARS CoV-2 a (ne)vypořádání námitek žalobkyně proti vyúčtování. Měl za to, že cílem žalované nebylo poškodit žalobkyni, ale především ukončit nájemní vztah s ohledem na neplacení nájemného. Za správný považoval i závěr soudu prvního stupně, že složení dlužné částky do advokátní úschovy nelze považovat za splnění dluhu ve smyslu § 1953 o. z., žalované ze smlouvy žádná práva k předmětu úschovy nevznikla. Poskytnutí plnění do advokátní úschovy nemohlo přivodit zánik závazku splněním, neboť smlouva o advokátní úschově (navíc uzavřená jen mezi ní a její právní zástupkyní) nevedla ke vzniku soluční, nýbrž zajišťovací úschovy, ostatně podmínky pro případnou soluční úschovu ani nebyly dány.

4. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně dovoláním, které považovala za přípustné pro řešení otázek doposud v judikatuře dovolacího soudu neřešených:

- zda § 2318 o. z., podle něhož odvolací soud posuzoval její nárok na slevu z nájemného, se uplatní v poměrech smlouvy o nájmu prostoru sloužícího k podnikání (otázka č. 1). Namítala, že s ohledem na úpravu v § 2302 odst. 1 o. z. se na tento nájem použijí ustanovení § 2302–2315 o. z., případně obecná ustanovení § 2201–2234 o. z., nikoliv však § 2318 o. z.;

- zda protipandemické omezení (zákaz vydaný státem), které brání nájemci v užívání předmětu nájmu k účelu, jenž byl stranami nájemní smlouvy sjednán, představuje vadu předmětu nájmu (příp. jiné porušení smluvní povinnosti), za které pronajímatel odpovídá (otázka č. 2). Na rozdíl od soudů obou stupňů považovala takový zákaz za vadu předmětu nájmu, resp. za jiné porušení smluvní povinnosti ze strany pronajímatele, na které se ustanovení o vadách použijí obdobně. Podle § 2205 o. z. pronajímatel musí po dobu nájmu zajistit nájemci nerušené užívání věci ke sjednanému účelu, protipandemická opatření však bránila nájemci v jeho užívání. Vadou předmětu (porušením, které se jako vada posuzuje) je i to, brání-li užívání předmětu nájmu ustanovení zákona nebo rozhodnutí orgánu veřejné moci vydané na základě zákona (měla za to, že za použití § 10 odst. 1 o. z. lze i na

tento nájem aplikovat § 2268 odst. 2 o. z.). Protipandemické opatření tak považovala za porušení smluvní povinnosti, které se posoudí stejně jako vada předmětu nájmu. Poukázala také na ustálenou judikaturu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 26 Cdo 527/2017), podle níž nelze-li jakkoliv nájemci přičíst, že předmět nájmu nemůže být užíván ke sjednanému účelu, jde o vadu, za kterou odpovídá pronajímatel;

- zda důvod výpovědi z nájmu musí existovat do okamžiku, v němž se výpověď stane perfektní, aby mohla být výpověď shledána oprávněnou, nebo k jinému okamžiku (otázka č. 3), neboť stala-li se Výpověď perfektní až jejím doručením (tj. dne 14. 4. 2021), tak měl k tomuto datu také soud posuzovat, zda důvod, pro který byla výpověď dána, vskutku existoval, tedy do této doby mohla uhradit dlužné nájemné;

- zda je soud povinen provést doplňující výklad smlouvy, zjistil-li, že ujednání stran umožňuje náhradní splnění prostřednictvím soudní, notářské a advokátní úschovy, chybí však bližší konkretizace tohoto způsobu plnění (otázka č. 4);

- zda pro uplatnění nároku na slevu z nájemného (prominutí nájemného) postačí, že nájemce tento nárok uplatní u pronajímatele, nebo zda musí postupovat podle pravidel o započtení podle § 1982 a násl. o. z. (otázka č. 5). V této souvislosti také vytýkala odvolacímu soudu, že kdyby správně aplikoval výkladové metody právního jednání, včetně předpokladu racionálních aktérů (poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2154/2021), posoudil by její podání ze dne 21. 12. 2020 podle obsahu a musel by dospět k závěru, že slevu z nájemného řádně uplatnila;

- zda o zneužití práva podat výpověď podle § 8 o. z. jde jen tehdy, jestliže jednání pronajímatele bylo kauzální ke vzniku výpovědního důvodu (otázka č. 6), závěr považovala také nepřímo v rozporu s aktuální rozhodovací praxí dovolacího soudu (např. rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 2155/2021);

- zda soud může považovat hmotněprávní námitku účastníka řízení za nedůvodnou pro její neprokázání, aniž by ho v řízení poučil podle § 118a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o. s. ř.“) o tom, že k prokázání svého tvrzení neoznačil důkazní prostředky (otázka č. 7) – jednalo se o tvrzení, zda v rámci tzv. třetí výzvy o poskytnutí finanční podpory podnikatelům zasaženým epidemií SARS CoV-2 žádala žalovanou o vystavení čestného prohlášení.

Dále měla za to, že v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu posoudil odvolací soud otázky:

- zda pohledávka na slevu z nájemného (aktivní pohledávka) oproti pohledávce na úhradu nájemného (pasivní pohledávka) může být pohledávkou nejistou ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. (otázka č. 8) – poukázala na rozsudek ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 684/2020, uveřejněný pod číslem 37/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek;

- náhradního splnění dlužného nájemného prostřednictvím advokátní úschovy (otázka č. 9);

- zda Výpověď nebyla v rozporu s dobrými mravy podle § 588 o. z. (rozsudek ze dne 12. 12. 2018, sp. zn. 26 Cdo 1727/2018), odvolací soud se zabýval jen otázkou, zda Výpověď nebyla zneužitím práva podle § 8 o. z. (otázka č. 10).

Navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Žalovaná se v dovolacím vyjádření ztotožnila s napadeným rozhodnutím, vyvracela dovolací námitky žalobkyně a navrhla, aby dovolání bylo zamítnuto.

6. Dovolání bylo podáno včas, subjektem k tomu oprávněným – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění podmínky zastoupení advokátem (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí.

7. Dovolání není přípustné pro řešení otázky č. 9 – zda lze složení dlužné částky nájemného do advokátní úschovy považovat za splnění dluhu ve smyslu § 1953 o. z. Jednak nelze přehlédnout, že dovolatelka u této otázky řádně nevymezila přípustnost dovolání (tvrdí sice, že tuto otázku odvolací soud posoudil v rozporu s judikaturou dovolacího soudu, ale tu nijak nespecifikuje). A jednak závěr odvolacího soudu (soudu prvního stupně), že složení dlužné částky do advokátní úschovy nelze považovat za splnění dluhu ve smyslu § 1953 o. z., je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 552/2015, jehož závěry jsou použitelné i v poměrech o. z., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2019, sp. zn. 21 Cdo 2269/2019). Složením plnění do zajišťovací úschovy, tj. úschovy, která vzniká zpravidla na základě trojstranné smlouvy uzavírané mezi stranami závazkového vztahu a třetí osobou (schovatelem), na jejímž základě třetí osoba převezme do úschovy předmět plnění jedné ze stran (složitele) a zaváže se jej vydat druhé straně (příjemci) po splnění sjednaných podmínek, popřípadě vrátit jej za dohodnutých podmínek složiteli, nedochází ke splnění závazku; závazek je splněn až tehdy, když je věřiteli plnění z úschovy vydáno. Nejednalo se ani o (soudní) soluční úschovu. Dovolání tak nemůže být přípustné také pro řešení otázky č. 4, neboť na jejím řešení ve skutečnosti rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá.

8. Dovolání není rovněž přípustné pro řešení otázek č. 6 a 10. Námitka dovolatelky, že se odvolací soud nezabýval tím, zda Výpověď nebyla v rozporu s dobrými mravy, nemůže obstát. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že Výpověď není absolutně neplatná či zdánlivá (viz bod 19 rozsudku odvolacího soudu), a nelze ji považovat (z důvodů, které podrobně uvedl) ani za jednání, které by bylo v rozporu s dobrými mravy (viz bod 25 rozsudku). Úvaha odvolacího soudu, že ze strany žalované nepředstavuje dání Výpovědi výkon práva v rozporu s dobrými mravy, resp. zneužití práva, není zjevně nepřiměřená; přitom jen v případě její zjevné nepřiměřenosti by ji bylo možné v dovolacím řízení zpochybnit (viz např. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu z 29. 5. 2013, sp. zn. 26 Cdo 652/2013, uveřejněného pod č. 7/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

9. Dovolání je však přípustné pro řešení otázky č. 2 – zda protipandemické omezení (zákaz vydaný státem) při epidemii SARS CoV-2, které bránilo nájemci v užívání předmětu nájmu k účelu, jenž byl stranami nájemní smlouvy sjednán, představuje vadu předmětu nájmu (příp. jiné porušení smluvní povinnosti), za které pronajímatel odpovídá, neboť tato otázka, na jejímž řešení rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, nebyla dosud v těchto souvislostech v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena; není však důvodné.

10. Podle § 2302 věty druhé o. z., není-li dále stanoveno jinak, použijí se pro nájem prostoru sloužícího podnikání obecná ustanovení o nájmu.

11. Protože v ustanoveních § 2302 až 2315 o. z. není stanoveno jinak, lze na Nájemní smlouvu, jejímž účelem bylo provozování podnikatelské činnosti, použít i § 2205 a násl. o. z. Podle § 2205 písm. c) o. z. má pronajímatel povinnost zajistit nájemci nerušené užívání věci po dobu nájmu, nesplnění této povinnosti je vadou (§ 2208 o. z.) a může-li nájemce proto věc užívat jen s obtížemi, či vůbec, má právo na přiměřenou slevu z nájemného nebo na jeho prominutí (§ 2208 odst. 1 o. z.).

12. V předmětné věci však žalovaná tuto povinnost neporušila, žalobkyni v užívání nijak nebránila. Žalobkyni (stejně jako řadě dalších podnikatelů) zabránila užívat předmět nájmu ke sjednanému

účelu protipandemická opatření státu (zákaz maloobchodního prodeje). Časově omezené uzavření provozoven podnikatelů poskytujících obchod a služby jako prostředek k zabránění nebo omezení dalšího šíření nemoci COVID-19 představovalo případ vyšší moci, nikoli vadu předmětu nájmu.

13. Pojem vyšší moc (vis maior) sice není definován zákonem, nicméně jeho výklad je v právní praxi ustálený. Jedná se o právní skutečnost spočívající v mimořádné, nepředvídatelné, neodvratitelné a nezaviněné události (typickými příklady jsou epidemie a pandemie, živelní pohromy, revoluce, a jiné objektivní překážky vzniklé nezávisle na vůli dotčených osob). Do uvedené kategorie tak spadá i pandemie koronaviru ve spojení se souvisejícími opatřeními (nouzový stav vyhlášený vládou, včetně vydaných mimořádných opatření).

14. Tam, kde stát chtěl přímo (bez dalšího) zmírnit či vyloučit dopady epidemie SARS CoV-2 (pandemie COVID-19), tak učinil prostřednictvím speciální právní úpravy (např. zákony č. 191/2020 Sb., č. 209/2020 Sb., č. 210/2020 Sb.). Pro nájemce prostor sloužících podnikání byla zmírňující opatření přijata zákonem č. 210/2020 Sb. Tento zákon nezakotvil právo nájemce na prominutí nájemného, ani neodložil splatnost nájemného, ale chránil ho tak, že pronajímatel nemohl v ochranné době (tj. od účinnosti zákona do 31. 12. 2020) nájem jednostranně ukončit, byl-li nájemce v prodlení s placením nájemného v době od 12. 3. do 30. 6. 2020 v důsledku omezení plynoucího z mimořádného opatření při epidemii, které mu znemožňovalo nebo podstatně ztěžovalo provozování podnikatelské činnosti. Neuhradil-li nájemce v ochranné době (tj. do 31. 12. 2020) všechny dluhy na nájemném, které se staly splatnými v rozhodné době, měl pronajímatel právo vypovědět nájem, přičemž výpovědní doba činila pouze 5 dní. V rámci programu podpory podnikatelů postižených celosvětovým šířením onemocnění COVID-19 způsobeného virem SARS-CoV-2 „COVID – Nájemné“ byly postupně zveřejněny tři výzvy, na jejichž základě byly poskytovány dotace na nájemné (kterou podle skutkových zjištění v rámci druhé výzvy obdržela i dovolatelka). V souvislosti se zákazem maloobchodního prodeje podnikatelům tedy nárok na slevu z nájemného přímo ze zákona nevznikl, nájemci měli i přes dočasné uzavření provozoven povinnost nadále povinnost platit nájemné, opatření, která stát přijímal, směřovala ke zmírnění následků dopadů epidemie SARS CoV-2 na nájemce.

15. Také v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 4. 2023, sp. zn. 26 Cdo 1323/2022 (v němž byla řešena otázka, zda restriktivní opatření vlády přijatá proti šíření epidemie koronaviru mohou představovat důvod pro výpověď z nájmu podle § 2287 o. z.), Nejvyšší soud mimo jiné uvedl, že „v podnikatelských vztazích se předpokládala spíše s ohledem na dočasnost přijatých omezujících opatření např. dohoda o slevě z nájemného či odložení jeho splatnosti (k tomu srov. zákon č. 210/2020 Sb.)“; při svých závěrech tedy vycházel z toho, že strany se mohly na slevě z nájemného dohodnout, nikoliv z toho, že by se jednalo o vadu předmětu nájmu, mající za následek nárok na slevu z nájemného.

16. Lze tak uzavřít, že je tedy správný závěr odvolacího soudu (stejně jako soudu prvního stupně), že časově omezené uzavření provozoven podnikatelů poskytujících obchod a služby jako prostředek k zabránění nebo omezení dalšího šíření nemoci COVID-19 nebylo vadou předmětu nájmu a žalovaná proto povinnost zajistit nájemci nerušené užívání věci, upravenou v § 2205 o. z., neporušila; žalobkyni tudíž (jen proto) právo na slevu z nájmu vůbec nevzniklo.

17. Jelikož zákaz maloobchodního prodeje v souvislosti s epidemií COVID-19 nepředstavuje vadu předmětu nájmu a žalobkyni tak právo na slevu z nájmu vůbec nevzniklo, nezakládají přípustnost dovolání ani otázky č. 5 a 8 týkající se postupu při uplatnění nároku na slevu z nájemného a posuzování předpokladů započtení (domnělé) pohledávky na slevu z nájemného a posuzování její (ne)jistoty.

18. S ohledem na výše uvedené závěry je zřejmé, že dovolání není přípustné ani pro řešení otázky č. 1. Odvolací soud sice nesprávně poukázal na § 2318 o. z., jenž dopadá na podnikatelský pronájem

věcí movitých, současně se však zabýval aplikací § 2205 o. z. a dospěl k (správnému) závěru, že o vadu předmětu nájmu se nejednalo a žalobkyni právo na slevu z nájmu vůbec nevzniklo. Jeho rozhodnutí je tak v konečném důsledku věcně správné.

19. Je-li správný závěr, že pohledávka žalované složením do advokátní úschovy nezanikla a že žalobkyně měla povinnost platit nájemné ve sjednané výši (tedy že jí nenáleží sleva z nájemného), pak výpovědní důvod (dluh na nájemném) zůstal naplněn (trval) i ke dni doručení Výpovědi, a je proto bezpředmětné zabývat se otázkou, k jakému okamžiku musí (musel) být výpovědní důvod naplněn. Dovolání tak není přípustné ani pro řešení otázky č. 3.

20. A konečně dovolaní není taktéž přípustné pro řešení otázky č. 7. Případná absence doložení žádosti žalobkyně v rámci třetí výzvy o vystavení čestného prohlášení žalovanou, nebyla sama o sobě důvodem potvrzení rozsudku soudu prvního stupně; odvolací soud současně uzavřel, že tato výzva byla vydána až poté, co již mezi účastníky existoval spor, a proto ani případné neposkytnutí součinnosti v rámci třetí výzvy ve spojení s Výpovědí nelze považovat za šikanózní výkon práva. Žalobkyně tak nebyla v řízení neúspěšná (jen) proto, že řádně neoznačila tvrzení a důkazy.

21. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. (existence uvedených vad tvrzena nebyla a tyto vady nevyplynuly ani z obsahu spisu), jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Posléze uvedenou vadu dovolatelka uplatnila námitkou, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo překvapivé. Námitka týkající se absence poučení dovolatelky o povinnosti tvrzení a důkazního břemene nemůže obstát (jak již bylo uvedeno výše), neboť odvolací soud své rozhodnutí nezaložil na neunesení důkazního břemene nebo břemene tvrzení.

22. Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích námitek správný, Nejvyšší soud – aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) – dovolání jako nedůvodné zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)